

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)
SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)
SSN Andrzej Stępka

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej - Jerzego Engelkinga,
w sprawie **A.C.**

ukaranego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 czerwca 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2022 r., sygn. akt XIV W 133/22,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie do
ponownego rozpoznania.**

(W.B)

UZASADNIENIE

Finansowy organ postępowania przygotowawczego w dniu 10 sierpnia 2021 r. ogłosił A.C. zarzut, że w okresie od 20 lutego 2019 r. do 20 stycznia 2020 r. w Warszawie, zajmując się z racji pełnionej funkcji członka Zarządu sprawami gospodarczymi płatnika B. sp. z o.o. z siedzibą w W., działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, nie wpłacił w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym pobrano zaliczkę, na rachunek Urzędu Skarbowego W., pobranych w okresie od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r., od wynagrodzeń pracowników oraz osób świadczących usługi na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 11 212,00 zł. do czego był zobowiązany na podstawie art. 38 i art. 42 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

W dniu 25 stycznia 2022 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie wniosek o udzielenie A.C., jako sprawcy wskazanego powyżej wykroczenia skarbowego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej.

Wyrokiem nakazowym z dnia 27 kwietnia 2022 r. o sygn. akt XIV W 133/22 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie uznał obwinionego A. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 3 k.k.s. skazał go, zaś na podstawie art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1, 3 i 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych.

Kasację od tego wyroku w całości, na niekorzyść obwinionego, wywiódł Prokurator Generalny zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na wydaniu wyroku nakazowego, pomimo złożenia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego wniosku o udzielenie sprawcy wykroczenia skarbowego zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i w

konsekwencji braku aktu oskarżenia, podczas gdy Sąd uznając, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wymienionego wniosku, zobligowany był, na podstawie art. 148 § 6 k.k.s., do niezwłocznego zwrotu sprawy finansowemu organowi postępowania przygotowawczego, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, procedując w niniejszej sprawie, stwierdził brak podstaw do uwzględnienia żądania zawartego we wniosku finansowego organu postępowania przygotowawczego o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Wobec tego, stosownie do treści art. 148 § 6 k.k.s. zdanie pierwsze, obowiązkiem tego Sądu było niezwłocznie zwrócić sprawę finansowemu organowi postępowania przygotowawczego. Obowiązkowi temu nie uczynił zadość i zaskarżonym wyrokiem nakazowym uznał obwinionego A.C. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 3 k.k.s. i na podstawie art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1, 3 i 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł.

Mając tę sytuację na uwadze Prokurator Generalny zasadnie zauważył - wskazując na utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego - iż wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, w przypadku jego nieuwzględnienia, należy, w myśl art. 48 § 6 k.k.s., zwrócić wnoszącemu go finansowemu organowi postępowania przygotowawczego. Wniosek taki nie zastępuje zatem automatycznie aktu oskarżenia (nie ma po temu stosownej dyspozycji ustawowej). Tym samym, po dokonaniu owego zwrotu może zostać

wniesiony przez właściwy organ finansowy akt oskarżenia (por. wyroki z dnia 4 grudnia 2013 r. o sygn. akt II KK 174/13 (LEX nr 1461255) oraz z dnia 30 marca 2015 r. o sygn. akt II KK 36/15 (LEX nr 1660663). Skoro takiego zwrotu w przedmiotowej sprawie nie dokonano a wydano wyrok nakazowy to znaczy, że wyrok ten został wydany pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, a tym samym dotknięty jest opisaną w zarzucie kasacji wadliwością, stanowiącą bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe, dzielając nadto w pełni przytoczone w uzasadnieniu kasacji argumenty, orzeczono jak w wyroku.

(WB)

[as]